

Erik Menveds Barndom,

Historisk Roman
af
Bernhard Severin Ingemann.
Tredie Del.
(Fortsat.)

Rane var alt sprungen i Baaden. Slotsfogden var ærgerrig over dette Indfald; men han var ikke vant til at modfatte sig den stolte Jarlebatters Villie. Han steg vranten i Baaden, og den gled rask fra Kyften. Medens Rane holdt begejstrede Lovtaler over Udsigten, styrede Portkarlene efter Aftale lige til hans Stib, som laa med halv udsprende Sejl, og hvor Baadsmændene allerede stode med Hænderne paa Ankerstøvet for at kunne lette, saa snart deres Herre var ombord. Ranes Indbydelse til at bese Stibet blev modtaget. Slotsfogdens Indvendinger overdrøvedes af den deltalende Ridder, og næppe havde man sat Foden paa Stibet, før det paa Ranes Blik for affed for fulde Sejl. Medens nu den fortraktede Slotsfoged førtes som Fange ned i Skidsrummet, laa Ridder Rane paa sine Knæ for Kristine og undskyldte med en Strøm af smigrende Ord, at han førte hende og hendes Veninde til Danmark, hvor han lige saa vist haabede at vinde deres Tilgivelse, som han nu var beredt til ved enhver ridderlig Daad at fortjene den skænneste norste Piges Hand.

Saa vel Jomfru Inge som Kristine stod dog halv fortraktede over denne pludselige Vortførelse, skønt det var deres egen Plan, den listige Ridder, uden at vide det, saaledes udførte. De to begge helt betænkelige Jomfru Inge var for stolt til at drive Fortsættelsen videre. — „Vel Ridder Rane!“ — sagde hun alvorlig — „jeg følger eder godvillig til Danmark. Jeg har netop ønsket at forlade Tønsberg.“ Med disse Ord gik hun til Side og overlod det til sin lunefulde Veninde at anfille sig trodsig og vred over den formastelige Vortførelse.

Ved dette Strid havde imidlertid Ridder Rane opnaaet flere vigtige Hensigter. Saa længe de sammensvorne Støtterne endnu var uvis, var det ham vigtigt paa en aabenbar Maade at kunne fralægge sig enhver Forbindelse med dem. Saa vel hos Marsk Stig som hos Jarlen troede han desuden ved denne dristige Handling at sætte sig i Agtelse som en kæl Ridder, og i den mægtige Algreves Datter havde han nu et Vished, der betyngede ham imod dem. Det undgik heller ikke hans Opmærksomhed, at han, som en fornuften og eventyrlig Ridder, havde sat sig i et Forhold til den kække Vidingedatter, der hemmelig begyndte hans Vnster som Væjler, uagtet den tilsyneladende Trods og Brede, hoormed hun fulgte ham. Saa længe Jomfru Inge var i hans Magt, formodede han ogsaa, at hendes Frænde, gamle Ridder Jon, og Droft Hessel vilde betænke sig paa, hvad de foretog sig imod ham.

Fjerde Kapitel.

En smuk Foraarsaften midt i Maj Maaned var der stor Fatteldans og Uystighed paa Ribe Gader. Slige offentlige Festligheder, hvorved Borgerne blandede sig i de muntre Ridders Alngær, var vel ikke ualmindelige; men i denne alvorlige Tid saa fort efter Kongemordet, maatte en slig offentlig Uystighed højlig forargre alle Kongehusets Venner blandt Staden's Borgere, medens Marsk Stigs Tilhængere glædede sig herover, som et Tegn paa den Tryghed, hoormed den fravalde Høvedsmand paa Kongeslottet, Ridder Tage Muus, trofede det fongelige Parti. Herved viste denne Oprørshøveding ogsaa hvor lidet han fragtede de viftnat strømlende Trusler, hoormed Hertug Baldemar havde opfordret ham til at overgide Slottet.

I en halv Milis Frastand sønden for Ribe laa Hertugen rolig med sin Her i en stor Lejr. Hans Krigsfolk bestod mest af Sønderjyder; dog var der ogsaa brandenborgske og sachsiske Ryttere iblandt dem. I sit pragtfulde Starlagens Telt bevariede Hertug Baldemar den eneste Aften begge Marsk Stigs af Brandenborg og den gamle Hertug Johan af Sachsen, saa vel som Grev Gerhard af Holsten, der forrige Dag var stift til Hæsten med et lille, uddalt Mandskab af holstenske Ryttere. Den kække Grev Gerhard havde næppe opgivet sin Helbredelse efter hint ubelagte Venst, der havde kostet ham det ene Lje, før han havde udrustet sig, for at bestyite Dronning Agnes og den unge Konge mod Oprørerne. Uden Betænkelighed havde han forenet sin Styrtle med Hertugens; men han var bleven modtagen i Lejren med en Kulde, der forundrede ham. Dronningens Brødre var nylig ankomne fra Viborg, for paa Dronningens og den unge Konges Vegne at stynde paa et afgørende Foretagende mod Marsk Stig og hans Tilhængere. Den gamle Hertug af Sachsen havde været en Ungdomsven af Hertug Baldemars Fader, den uhytkelige Hertug Erik, og havde derfor ofte med faderlig Deltagelse taget sig af den unge, ærgerrige Baldemar. Han var uopfordret dragen hid i Spidsen for sine Ryttere, ifte alene for at faa Hertugen, men meget mer for ved sin Nærvarrelse at forhøjge enhver ubetænksomt Strid af den unge Baldemar, hvis ærgerrige Higen efter den danske Krone ifte var ham ubelendt. Hertil var den gamle, værdige Herre til Dels bleven bevoget af sin Datter, den fromme Prinsesse Sophi, som Hertug Baldemar for to Aar siden med lidensabelig Heflighed havde bejlet til, uden dog at faa noget afgørende Svar. Hun var den Gang endnu ifte femten Aar og havde erklæret, at hun først om tre Aar vilde bestemme sig, naar hendes Væjler til den Tid vilde gaae sit Vnste. At hun havde gjort et stærkt Indtryk paa den unge Hertug, vidste hun. Hun elskede ham stille og iherlig, men uden lidensabelighed, og hun havde en velgrundet Tvivl om Planer, og hun var mere bekymret for hans Vre og hans Sjæls Fred, end for Tabet af hans Hjerte, hvad hun allerede næsten ansaae for afgjort, siden hun ifte i to Aar havde set ham. Hun opbeholdte endnu kun det tredie Aars Udgang, for at faa Vished herom og for da at sig Verden Farvel, som Abbedisse ifte Rommeløst.

Den gamle, teifindige Hertug Johan billigede sin Datters Synsmaade og Beslutning. Uden at nævne hendes Raad, havde han, som en tro, faderlig Ven, talt et Alvorsord til den unge Hertug om hans nudærende

Stilling og hans Pligter mod den danske Krone. Hans Ord havde ifte ganske været uden Virkning; men den Foreftilling, den unge Hertug mest dvælede ved, var den stolte Bevidsthed, at han her stod paa en vigtig Skillevej og havde Magt til at lægge det afgørende Lod i Danmarks og det danske Kongehusets Stæbnevagt. Marsk Stigs Raad var ifte den gamle Grev Gerhards Nærvarrelse og deres fælles Opfordring til et afgørende Foretagende syntes at have fat ham i en pinlig Forlegenhed. Efter et Krigsraad i Feltsherretellet, hvor enhver af disse Herre med frimodig Dyrighed havde ytret sin Mening, rejste Hertug Baldemar sig nu hastig med mynbig Mine. „Jeg er Hærtfører her, mine Herre!“ — sagde han bestemt — „og med et Agtelse for eders Raad og gode Mening, kan jeg dog kun følge min Overbevisning. Jørend det ved Danchoffet er afgjort, hoortledes der skal forfares med Marsk Stig og hans Venner, og Jørend jeg selv er formelig erklæret som Rigsforstander, kan jeg ifte et afgørende Skridt foretage. Om tolv Dage skal Danchoffet holdes. Derved bliver min Nærvarrelse i Nyborg nødvendig. Jnden den Tid kan ifte Felttog begyndes, endfisse fuldendes. Efter hvad jeg hører om Marsk Stigs Rustninger, maa der en større Styrtle til at byde ham Spidsen. Han og hans Venner har desuden efter Landens loven endnu Ret til at forbaare sig ved Danchoffet, hvis de vode det — og, som sagt, Jørend det er lovlig bestemt, i hvad Værdighed jeg skaar her, og hoem vi har at betæmpe, kan der ifte Skridt foretages.“

„Med Jorquinst, højskaarne Hertug!“ — tog Grev Gerhard Ordet — „jeg mener, vi ved ret godt baade hoem vi er og hvad vi har at gøre. At vi to i det mindste skaa her, som Lehnsmænd af den danske Krone, behøver ingen Betænkelse. At Høvedsmanden paa Ribehus, ved at sætte Marsk Stigs Venner i Kongebannerets Sted, aabenbart har erklæret sig mod Riget og Kronen, er ogsaa vist nok. Jørend vi kan rykke mod Helgenas behøves ifte tolv Timer med den Magt, vi her har, og det Jhæns mig en Stam og højt uforsvarligt, at vi skal ligge her med Jaa fort en Magt og se rolig paa, at Kongeborgen er i Oprørernes Hænder.“

„Vi i med eders egne Ryttere storme Ribehus, lepré Grev Gerhard!“ — Jørende Hertugen ligegyldig — „Jaa for mig gerne! men paa eders Ansvar! I maa da selv forbaare ved Danchoffet, inden det er lovligt bestemt, hoortledes disse Lehnsmænds Uværd skal anses og mod hvad Ret og Myndighed saavel de, som vi selv, her handle!“

„Nu vel, højskaarne Hertug!“ — sagde Grev Gerhard med dæmpet Harm — „Jaa vil jeg, i Guds og St. Jørgens Naam, handle ene her, og jeg fortroster mig til at forbaare det!“ Med disse Ord hilfede han Hertugen og de fyrstelige Herre, i det han forlod Feltsherretellet. Kort efter red han i Spidsen for sine halvtyvender Ryttere ud af Lejren ad Vejen til Ribe. Ved hans Side red en lang, mager Væbner, med et gammelt, rymket Ansigt. Det var Langben Gammelmand, som siden sin sidste uhytkelige Narrestreg, der kostede hans Herre Ljet, havde nedlagt sin Værdighed og Draet som Hofnar, men dog endnu maatte følge sin Herre alle Vegne, som hans Væbner, og var ham uundværlig.

Som Grev Gerhard nærmede sig Nipsaaen, der fra den ihjellige Side indelukkede Staden, lagde Væbren sig efterhaanden; hans Betænksomhed kom tilbage, og han indfåa hvor umuligt det var, med Jaa faa Mærd at storme et vel befæstet Slot som Ribehus. Men han bluebes ved at vende tilbage til Lejren og red langsomt fremad. Hans Ryttere fulgte ham uden at sige et Ord; men han Jaa paa deres betænkelige Miner, at de ventede den visse Død i den fjendtlige Stab, deres Herre og Jyrste førte dem til.

„Lad os stynde os, naabige Herre!“ — sagde nu Langben i sin alvorlige Spøgetone — „inden man paa Ribehus far vor forskædelige Her at se og overgive sig paa Naade og Unaade! Det var dog Jammerfæde, skulde vi saaledes gaa glip af Udbødeligheden og ifte Jaa Vejligheid til at bruge vore Stormfuger og Vliber —“

„Jeg stoler paa, du er en Hefsemester, Langben! og kan lige Jaa godt Jaa et Lje ud paa Jhænden, som paa mig, Jaa han ifte ser vor Styrtle!“ — Jørende Grev Gerhard og gif som sædvanlig straks ind i sin Hofnars Svæg. — „Hoo har ellers sagt dig, at jeg vil storme Ribehus? Der er jo Gilde og Uystighed i Ribe, vil man sige; hoem om jeg havde i Sinde at Jaa mig selv og jer alle en Svingom med de smukke Ribe-Piger?“

„Det er en anden Sag, Herre! det vil blive en fornuftelig Dans, og vi komme ifte uborne til Gilde, skal vi se. Det Brevskab, J fit i Morkningen med den gamle Vilegrim, var vist en Indbydelse til Leg og Uystighed.“ Grev Gerhard nikkede. „Kendte du ham? Langben!“

„Saa jeg ifte seil, var det vor gamle Krovært i Melfar, Henner Friiser. Det er en forvoven Karl, som fortæller lidt mer, end sit Jaderoor, siger man. Han skal være fliglet fra Melfar for et Mord. Vogt jer vel, Herre! at han ifte leber jer i en Snare!“

„Hvad du Jært, hvad han sagde, vilde du ifte frugte derfor. Afsted!“

Jfte langt fra Sønderportsbroen og Horstogbroen paa det saakaldte Marskland lod Grev Gerhard sine Ryttere slånbe og sfige af Hestene. Selv Jvang han sig af Sadlen og blev staaende betansket et Vjelbit. „Nu vel, Karle! jeg vil virkelig Jere jer til Gilde i Aften!“ — Jørende han oprømt. — „Ser J hvor Jøllerne sinne paa Broen? — Det har sin Rigtighed: der er Uystighed i Ribe, og man ventur tun ihjellige Gæster. Stalddrengene skal blive her med Hestene! J andre Jølger mig til Jøds, men en for en og med Sværdet under Kappen for en Sittkerheds Styld! Kan J Jaa en Fattel i Haanden og en Pige i Armen, Jaa danser tun med! Men Dansen maa gaa gennem Sønderportsbroen til Graabrøregaden og Jaa Jgefrem gennem Korsbrøregaden til den store Vlegdamsgrenning ved Slottet. Der Jaales J om mig i det Vjelbit J Jere mit Jagthorn! Jvad videre Uystighed der Jaa kan Jaa Sted, kommer an paa Lykten og Vejligheid. Har J forlaaget mig? Karle!“

Et almindeligt Vifaldsraad tilfendebegav Rytternes Deltagelse i deres æventyrlige Foretagende. Derpaa gif de selv Joran ham over Broen. De fulgte ham en for en i nogen Frastand og blånbede sig i den store Høllebrimmel, der opshldte Gaderne.

Uystigheden i Byen var just paa det høieste. Der flånbede Jatter og lod Sang i alle Gader op mod Slottet, og der dansede mange pnytelige Riddere med udbugne Sto og Damer med Silts- og Starlagens Raaber. Grev Gerhard trampebe med sine store Rytterskøder gennem Gaderne og tog ingen Del i Uystigheden. Da han var kommen midt i Korsbrøregaden, slånbede han ved den høvelbede Port til Korsbrødrenes Port, hvor et tækt, velbefendt Ansigt nikkede ham i Møde fra en Bondehætte, i det han med et trofast Jhaandtag blev dragen ind i Porten.

„Droft Hessel! J her!“ — udbød han forbaudet — „og i dette Nummer?“

„J er dog vel med i vor Dans? adle Greve!“ — Jørgte Droft Peder hastig.

„Janden i Bold med Dansen! jeg er kommen hid for at storme Ribehus, til Trods for Hertugen og alle hans sine Betænkeligheder.“

„Nu vel, Jaa er J jo netop med i Dansen, Jvad enten J vil danse eller ifte. Men Jvad ved J om det Høle? Jøem er Jøormanden?“

„Den, der kommer først, Janker jeg — men, for den Pøtter! det maa J vel vide, Droft Hessel! Spørg mig ifte om noget! jeg ved af ingen Ting! man har tun gifet mig et hemmeligt Vint, som jeg ifte ret ved Jvad jeg skal tro om. Kendt J den gamle Henner Friiser fra Melfar?“

„Ham kan vi stole paa!“ — Jørende Droft Peder glad — „kom Vintet fra ham, kan vi Jølge det. Har J Mandstak med?“

„Jfte stort; men et halvt hundrede Mand kan jeg dog blånbe sammen ved et Stød i dette Horn.“

„Gødt!“ — sagde Droft Peder — „Jaa er der dog nogen Mening i. Nu vil jeg først tro, det er Alvor. Det Høle forekommer mig næsten som en Drøm. Jeg ved ifte engang hoem det forvovne Indfald er kommet fra. Jeg er her tun selv tredie for at udførste Stemningen. Henner Friiser traf jeg paa Vejen. Den hemmelighedsfulde gamle har spaaet mig god Lyfte og forlaabt mig. Han Jader til at have gode Venner her. Stemningen blandt Borgene er god; men Hertugen nøler og jeg tror han ifte. At storme uden Her, kunde aldrig Jølge mig ind; men her maa være en Haand iblandt os, som er opfindsommere og dristigere end nogen af os. For en Time siden har en ubekendt indbudt mig til at være den endob Ridder i Danstereen, naar de danske Jomfruener begynder Sagen: for Erik, Kongen hin unge! Jvad kan det gælde uden en Storm?“

„Det fortæller J!“ — sagde Grev Gerhard og gned sig veltillfreds i Hænderne. — „For Barmeløngen alfaa! nu vel! for Dronning Agnes, hin Jager! vilde jeg hellere Jønge; dog det kommer ud paa et. Dans J tun i Guds Naam over Slotsbroen! jeg Jølger efter med mine Mand og datter jer Jønggen. For vor unge Konge! er Løsenet, og hoem der ifte Jønger den Vise med, Jugge vi ned!“

Her afbrødes den hemmelige Samtale, i det en Del ihjellige, unge Riddere med sorte Jhælmbluse dansede ind i Klostergaarden med deres Jatter og opfordrede de fortraktede Korsbrødre til at aabne dem Refektoriet, medens nogle Jtege paa Vin og andre paa Jachstif J.

„Saa J Jhælmbluse? det var ne Jlot af Marsk Stigs Tilhængere!“ — Jørende Droft Peder og traadte med Grev Gerhard frem af den mørke Krog i Porten, uden at kunne Jølge sin Harme eller disse anmaafende Optøjer, som i denne urolige Tid ifte var ualmindelige.

Larmen i Klostergaarden holdt indet et Vjelbit, i det en ærværdig Klosterbrøder traadte ud og erindrede Klosterfisterne om, at de ifte vare i Jhændens Land, og at de høje Herre paa Ribehus Jølede at bestyite Staden, men ifte at udplyndre den.

Klerken blev Jøvareet med Spot og Trusler. En af de overmodige unge Riddere slånbede endog sin Jattel mod de Jhilde Jorraadsstamre og Joor at sætte Klosteret i Brand paa Stedet, hvis man gjorde Indvendinger. Straks aabnedes Refektoriets Døre, og det ihjellige Selstak indlødtes.

Droft Peder stampebe harmfuld i Stenbroen. „Der ser J Grev Gerhard!“ — udbød han heftig — „Jaa, danne Riddere vil nu være Herre i Danmark. Lad os efter dem!“

„Nej, lad dem tun drifte, til de ifte kan se en Jflue paa Væggen!“ — sagde Grev og lo — „desbedre Jaar vor Dans. Naar skal den begynde?“

„To Timer efter Aft og paa Vlegdammen ved Slottet.“

„Saa lad ogsaa min Bested. Det kan snart være paa Tiden. Lad os derhen da! Den Dans er der Mening i. Det er dog en Gang et Gilde, hoer en adstabil Krigsmænd uden Stam kan Jaa sig en Svingom. Stamfærd! var nu Dronningen her! da skulde jeg danse, og det vel Jaa godt og ihjelligt som Jhid.“

De gif nu med hastige Strid op mod Vlegdammen ved Slottet. Her var en stor Mængde Mæster samlet. Midt paa Pladsen stode Borde med alle Jaaende Fortsifninger. Der var en ihjellig Musif, Pladsen var opshldt med Vlegfætt, og mange stabelige Damer Jød paa Bæntene. Droft Peder og Grev Gerhard vare blevene staaende paa Pladsen midt i denne festlige Tummel og betragtede med opmærksom Jorundring de mange glimrende Herre og Damer omkring dem, af hvilke de fleste vare malede pubferligt i Ansigtene og vare i deres Utendelighed helt ihjellige og overgivne. Medens Grev Gerhard gjorde sine Bemærkninger herover, kom Skirken springende og hvøifede sin Herre nogle Ord i Dret. Droft Peder nikkede og slappede ham glad og overrasket paa Studeren, idet hans Vje Jøgte en Bank, hoorpaa der sad tre tilførede kvindelige Stittelfe. J den nærmeste troede han at genkende den lille, forthaarede Kase. Den midterste havde Skirken med et staltagigt Emil anvist ham som den Dame, der havde indbudt ham til Dansen. Skirken var straks igen forsvunden i Brimlen, og Droft Peder betragtede den høje, fremmede Dame med spændt Opmærksomhed og med en anelsfuld Glæde, som han dog ifte turde Jøve Luff, idet en besynnerlig Engsteligheid tillige overfaldt ham.

„Stulde det være muligt?“ — udbød han halv højt — „stulde hun være her og ved denne farlige Leg?“ Det var ham, som den hele Verden Jød rundt med ham, og som han oplevede en ubegribelig Drøm. Han Jaa sig om efter Skirken, men kunde ingensteds Jøne ham, og han tumlede som

beruset hen mod Bænten. J det samme begyndte de tre Piger at Jønge, idet de rejste sig:

„Jg der Jaar Dans paa Ribe Gade;
Der danse de Riddere fro og glade.
Der Jaar Dans paa Ribe Bro;
Der danse Riddere med udbugne Sto —
For Erik, Kongen hin unge!

Jdet Omkvæbet høstes, Jaldt Krumborn og Jfløster ind med i Sagen, medens en stor Mængde Riddere sprang frem og stilled sig i en lang Dansterekke med deres Damer ved Hænderne. Droft Peder havde leabt Jomfru Inges Klare og Jøvædantlig Jhde Stemme. J den midterste af de tre Sangerinder genkendte han nu tydelig hendes høje, adle Stittelfe. Han Jhrydede frem og greb hende i sine Arme. „Jnge, kæreste Jnge!“ — hvøifede han — „hvilket forvovet Indfald! — Er J kommen hid for at danse i Byen med mig! — Nu vel! for Danmark og vor unge Konge maa jeg Jølge eder Jelve i Døden med Glæde; men fortæll mig denne Gaade!“

Til Kongeborgen Jølger min Ridder mig og til Sejer!“ — hvøifede Jnge — „Svølgter vor Jøormand ifte, maa det ihjellige!“

„Hoem er da vor Jøormand?“ — Jørgte Drosten urolig. — Her maa jeg være i Spidsen, mener jeg.“

„For Droft Hessel aabnes Porten ifte til Oprørernes Borg!“ — Jørende hun ihjellig. — „Der skaar vor Jøormand! Eder maa han kende. Jeg troer ham lige Jaa lidt som J, naar han er sin egen Herre; men her er han i vor Magt. Han maa nu danse Jgen en Brud til — eller Jø!“ Med disse Ord Jøgebe hun paa en stabelig, ung Ridder med et langt, rødquilt Haar, der stød en halv Snæs Strid fra ham med en Fattel i Haanden og syntes i Kamp med sig selv, om han skulde Jille sig i Spidsen for den lange Dansterekke eller ifte. Han havde Jhidtil vendt Jønggen til Droft Peder; nu drejede han sig til Siden; Ulyst af hans Jattel Jaldt paa hans Kind, og Droft Peder udbød med dæmpet Stemme i den høieste Jørbøfelse: „Rane!“

„Et Jille!“ — hvøifede Jnge — „med Ræv fange vi Ræv i Aften; men dog ifte som Hamlet. Med Majløvstranfe vil vi Jante vore Jhænder, og, som jeg Jaaaber, uden blodige Roser —“

Musiken vedblev imidlertid, og mange Jang dertil med en almindelig bekendt Kampejfe, der gif paa den angione gamle Tone. Medens Rane endnu stod ubestemt, og der bestandig Jilled sig flere Riddere og Damer i Dansterekken, underreittede Jomfru Inge hemmeligt og med Jaa Ord Droft Peder om den høje dristige Plan og fortalte ham, hoortledes hun og hendes Veninde, Jarl Mindre-Alfs Datter, havde formaat Rane, der kendte Slotsbrodden, til at bringe denne Jfest i Stand. Ranes Jørbittelse paa Marsk Stig for Jhælmbluse og hans Jper for at rejsfærdiggøre sig som en af Kongehusets tro Mænd, havde begunstiget de unge Pigers æventyrlige Plan. Ved Skirken og Kase havde de faaet Henner Friiser til at tage sig af Sagen. Efterretningen om Droft Peders Nærvarrelse havde gifet Jnge dobbelt Mod; men hun vidste, at skulde han virke med Rane til et Maal, maatte han overraskes. „Ser J, min kære J. Ridder!“ — Jørende hun Jøgende — „de mange ridderlige Herre, J her ser, ere vore tro Røve Borgere og deres Sønner, som paa deres Jhustruer og Kæresters Opfordring i Aften vil danse efter Jomfru Ingen.“

Dg nu begyndte hun og alle Jomfruener igen at Jønge, medens Riddere, som det Jhntes, tilløds ordnede sig efter Sagen, hvori en hel Del Herre og Damer opregnede ved opbyggede Navne, for det meste Jagne af gamle Jventyre, men hvis Jethydning man dog meget vel Jhntes at vide. Den eneste, som nævnedes ved sit rette Navn, var Høvedsmanden paa Ribehus, som imidlertid Jød Jøngt i et Drettelag paa Slottet, men hvis højt udsungne Navn, som en af Jordanserne, betyngede enhver af hans Mænd, der maatte være til Stede og kunde Jatte Mistanke til denne Leg.

Medens man saaledes nærmest Slottet ordnede sig efter Sagen, dansede en Del af den nederste Dansterekke rundt paa den grønne Plads og gjorde den lange Kæde, hoortledes enhver kunde forsøkte sig om, at der ingen ubedkommende var med i Dansen. Jmidlertid Jød Rane endnu ubestemt ved Bænten, hvor Jomfru Kristine Spændte Jøsto Jød. Jomfru Inge og Pigerne Jang:

For da danser han Ribe Ulf —
Han er Kongen tro og Juld!

Høret J, Ridder Rane!“ — Jørende den norste Jarlebatter — „det er eder: J er Ribe Ulf i Aften. Lad mig nu se, J er eders Konge tro og Juld!“

Men Rane betragtede de dansendes Jøvegesfer og Jyntes ifte at høre, hvad hun Jøgte. —

Jomfru Inge og Pigerne Jang nu højt:

„Saa da danser han Tage Mus —
Han er Høvedsmand paa Ribehus.“

Droft Peder havde kasket sin Bondehætte og faaet en høj Jherhal paa, som Skirken imidlertid havde bragt ham tilligemed en Starlagens Kasse, som han Jøstede over sin Bondehøfte.

(Fortsat.)

B. S. Ingemann:
Valdemar Sejer.
Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom
Indbunden \$1.20.

Prins Otto af Danmark
og hans Samtid.
Omslag 80. Indbunden \$1.20.

Kong Erik og de fredløse,
J omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nobr.